

Μέσο: ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 19/08/2018 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 19/08/2018

Σελίδα: 14

Του
**ΒΑΣΙΛΗ
Ν. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ**
Επίτιμου Δικηγόρου
- Προέδρου της ΑΝΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όταν παραιτείτο ο άφοβος ναύαρχος Παύλος Κουντουριώτης

Η λέξη «παραίτηση» είναι άγνωστη στους κατέχοντες ανώτατα αξιώματα στην πατρίδα μας. Εξαιρέση αποτελεί ο άφοβος ναύαρχος Παύλος Κουντουριώτης. Είναι αυτός, που όταν εξορμούσε και πριν δώσει το σήμα «άρξατε πυρ» από το θρυλικό πολεμικό «Αβέρωφ», είπε στον διευθυντή του πυροβολικού της ναυαρχίδας Εμμανουήλ Δραγάτη: «Πρόσεξε καλά... γιατί θα πλησιάσω πολύ... Έχω σκοπό να ξαναφέρω το Εικοσιένα». Ακολούθως, δε, έστειλε το ιστορικό σήμα: «**Με την δύναμιν του Θεού και τας ευχάς του Βασιλέως μας και εν ονόματι του Δικαίου, πλέω μεθ' ορμής ακαθέκτου, με την πεποίθησιν της νίκης, εναντίον του εχθρού του γένους - Κουντουριώτης**». Και ξανάφερε το Εικοσιένα στη Ναυμαχία της «Έλλης»!

Ουδέποτε επιδίωξε τα αξιώματα. Την 3η Ιουνίου 1929, σε κοινή συνεδρίαση, η Γερουσία και η Βουλή τον εξέλεξε Πρόεδρο της Δημοκρατίας, αφού χρειάστηκε να ασκήσει την επιρροή του ο Ελευθέριος Βενιζέλος για να δεχθεί ο ναύαρχος. Όταν, όμως, αντελήφθη τα πρώτα συμπτώματα προσβολής του από την ασθένεια του Πάρκινσον υπέβαλε, αρχές Δεκεμβρίου 1929, ο ναύαρχος την παραίτησή του, παρά την επιμονή του Ελευθερίου Βενιζέλου να παραμείνει! Δεν εδέχθη να παραμείνει γιατί δεν ήθελε, όταν ξένοι ηγέτες τον επισκέπτοντο, να βλέπουν ότι τα χέρια του έλληνας Προέδρου της Δημοκρατίας έτρεμαν. Το θεωρούσε προσβολή στην πατρίδα. Τέτοια ήταν η ευαισθησία του και η αγάπη του για την πατρίδα. Αυτός ήταν ο άφοβος ναύαρχος. Αναγράφει ο Σπυρίδων Μαρκεζίνης στην ιστορία του (τόμος 4, σ. 322) τα ακόλουθα χαρακτηριστικά για τον ναύαρχο: «Όταν την επομένη των εκλογών της 1ης Νοεμβρίου (σημ. 1920) ο Ελευθέριος Βενιζέλος, αποκαρδιωμένος και εις άκρον εκνευρισμένος, ήθελε να παραδώσει όπως όπως την αρχή και διεμήνυσε εις τον Αντιβασιλέα διά του Ιωάννου Κουντουριώτη ότι θα έπρεπε να ορκισθ, εν ανάγκη, τον στρατηγόν Οθωναίον ως προσωρινόν πρωθυπουργόν -εφ' όσον παρετεινότο αι συζητήσεις των 15 αρχηγών της νικηφόρου Αντιπολιτεύσεως διά την από μέρους των υπόδειξιν του Δημητρίου Ράλλη- ο ναύαρχος Κουντουριώτης διετήρει ατάραχος την ψυχραιμίαν του.

Να πας να του πης πως δεν μπορεί να φύγει αν δεν ορκίσωμε πρώτα τον Ράλλον, είπε εις τον αδελφόν του. Έχει γούστο να μας πουν κιάλας πως φοβόμαστε!

Και όταν την επομένη, μη ανευρισκομένου του Δημητρίου Ράλλη, ο Βενιζέλος διεμήνυσε, διά τρίτην φοράν, ότι πρέπει να ορκισθί ο οιοδήποτε άλλος, ο ναύαρχος επήρε το καπέλο του και επήγεν ο ίδιος εις τον Βενιζέλον:

- Αυτά δεν γίνονται, Πρόεδρε! Εγώ άλλον δεν ορκίζω! Αφού επήραν αυτοί τας εκλογάς, ας κοπιήσουν! Εγώ εδώ θα μείνω!

Και πράγματι έμεινε. Και όχι μόνον ώρκισε τον Δημήτριον Ράλλον (ο οποίος τον ενηγκαλίσθη μετά δακρύων), αλλά την επομένη, ενώ εμαίνοντο εις τους δρόμους των Αθηνών τα πλήθη των νικητών, επέβη εν στολή του αυτοκινήτου του και επήγε να ορκίση τους υπουργούς της νέας κυβερνήσεως. Ο κόσμος, που κατέκλυζε την Λεωφόρον Κηφισιάς, εορτάζων ακόμη τα επινίκια με ιαχάς και πυροβολισμούς, ανεγνώρισε τον Αντιβασιλέα των πτημένων και περιεκύκλωσεν απειλητικώς το αυτοκίνητον. Μία γυναίκα έξαλλος επήδησεν εις το ανάβαθρον του αυτοκινήτου, απειλούσα τον ναύαρχον και υβρίζουσα, μπαστούνια υψούντο, περιστροφά εκραδαίνοντο. **Αλλά ο Κουντουριώτης ελάχιστα συνεκινείτο:**

- Βρε, άντε από δω, είπεν απλώς, εκτεινών το χέρι του και απωθών την γυναίκα.

- Μεθ' ο, επισκοπών ατάραχος το πλήθος, διέταξεν υψιφώνως τον σοφέρ:

- Τράβα εμπρός!..

Και το μαινόμενον πλήθος παραμέρισε προ του νικητού της Έλλης...

Η ίδια περίπου σκηνή επανελήφθη και εις την αίθουσαν των Ανακτόρων, όπου ανέμενον οι νέοι υπουργοί. Εθεωρούσαν όλοι τότε τον Κουντουριώτη ως θανάσιμον εχθρόν τους και οι κυριώτεροι, διά να τον ταπεινώσουν, είχαν αποφασίσει να μείνουν καθισμένοι, την ώρα που θα εισήρχετο. **Αλλά ήτο τόση η ακτινοβολία της προσωπικότητός του, ώστε ασυναισθήτως εισώπησαν όλοι, τη στιγμήν που έφθασεν εις το κατώφλι της αιθούσας. Και, όταν ο Κουντουριώτης, δισσθανθείς την προσχεδιασμένην προσβολήν, εστάθη αποτόμως και έρριψε γύρω του ένα "βλέμμα-τελεσιγράφου", ηγέρθησαν όλοι, κωρίς να το θέλουν και υπεκλίθησαν τυπικώς».**

Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Εστία» την 30ή Αυγούστου 1935 ως νεκρολογία διά τον ναύαρχον και δι' αυτό εις την κατακλείδα του δημοσιεύματός του ο Κ. Κύρου σημείωνε: «Ημπορεί οι Φιλελεύθεροι ομόφρονές του να είχαν νικηθή. Αλλ' ο Ναύαρχος έμενε πάντα νικητής. Και Κουντουριώτης!». Αναζητείται Κουντουριώτης!